

TONI COPPERS

DE RESTEN

Coauteur
ANNICK LAMBERT

BORGERHOFF
& LAMBERIGTS

Opgedragen aan Annick, voor heel veel, maar
bovenal voor het inzicht. Zoals Stefan Hertmans
schreef in *Dius*: 'Er is zo weinig tijd om te
beseffen wat het betekent om in leven te zijn.'

*‘I de lugnaste vatten simmar de fulaste
fiskarna.’*

‘In de rustigste wateren zwemmen
de lelijkste vissen.’

— Zweeds spreekwoord

Prequel

Vrijdag 3 september 2021

Om halfzeven 's avonds staat aspirant-inspecteur Guillaume Dassin oog in oog met het pure kwaad.

Een uur eerder is hij samen met twee andere aspirant-inspecteurs gesommeerd om naar een plek aan de oever van de Semois bij Bouillon te rijden en te helpen met het installeren van de apparatuur. Zijn collega's Joubert en Lafitte sleuren een extra generator achter zich aan waarvan de wielen om de haverklap blijven steken in de modder. Hijzelf zeult met twee led-lichtmasten over de aarden weg die naar beneden en naar de rivier leidt. Ze hebben nog een uur of twee voor de zon ondergaat, maar voor het forensische team wordt het sowieso nachtwerk, net als voor Guillaume en zijn jonge collega's, heeft zijn hoofdinspecteur hem daarnet verzekerd. Het is alle hens aan dek. De korpschef heeft alvast alle manschappen van de zone Semois et Lesse op stand-by gezet.

Guillaume heeft in zijn tien maanden bij de politie nog nooit zo'n nervositeit en verbetenheid meegemaakt, maar hij weet nog steeds niet precies waarom. Twee vissers hebben een lichaam aangetroffen, is hem verteld, een lichaam dat tussen de waterplanten aan de oever van de rivier ligt. Verdere briefing volgt ter plaatse, Dassin, en nu ingerukt en snel een beetje.

De jongeman vordert traag. De stalen lichtmasten zijn zwaar en waar hij nu loopt is het donker. De aarden weg naar de rivier is hier aan weerszijden dichtbegroeid met wilgen en verwilderde braamstruiken, zo hoog dat het late zonlicht er met moeite doorgeraakt. Zijn schoenen maken een zompig geluid in de modder. Het is al enkele weken warm en zwoel

weer, maar het heeft de vorige nachten stevig geregend en het water kan hier nauwelijks weg.

Er flitsen woorden en zinnen door Guillaumes hoofd, zonder merkbare samenhang of betekenis. Hij herkent het, het gebeurt altijd als hij heel nerveus is, als hij zijn zenuwen amper onder controle kan houden.

Hij is bang.

Guillaume vindt het vreselijk van zichzelf, maar het is de waarheid. Van wat hij ondertussen hier en daar heeft gehoord, is er niet zomaar een lichaam gevonden. Van collega's die aan het begin van de weg bij de politiebusjes staan te wachten, heeft hij flarden van gesprekken opgevangen. Enkelen van hen zijn op de vindplaats geweest. Er is een lijk dat half boven water is gekomen en de aanblik ervan blijkt gruwelijk te zijn. De collega's reageren ook merkwaardig ingetogen. Er gaan geen grapjes en stoere uitspraken rond zoals dat meestal gebeurt, als bliksemafleider, om stoom af te laten. Hij weet dat een jonge kerel van de civiele bescherming niet ver van de vindplaats heeft moeten overgeven. Ze hebben hem meteen naar huis gestuurd.

Niet voor de eerste keer bedenkt Guillaume dat hij niet geschikt is voor dit werk. Hij is zesentwintig en nog geen jaar geleden met veel enthousiasme als aspirant-inspecteur bij de politie van Semois et Lesse begonnen, maar ondertussen weet hij dat hij niet voldoet, dat hij niet uit het juiste hout is gesneden. Hij neemt de ellende die hij tijdens zijn werk tegenkomt 's avonds mee naar huis en dat sloopt hem, dat houdt hij nooit vol.

Als hij eindelijk de oever bereikt, is hij bezweet. De donkerblauwe polo onder zijn dienstjack kleeft aan zijn rug. Guillaume legt de led-lichtmasten neer en kijkt behoedzaam rond. Een tiental mensen is geconcentreerd aan het werk, de helft ervan in witte bescherm pakken. Ze staan aan de oever van de Semois, die op deze plek meer dan twee meter diep is.

Het is er merkwaardig stil. Hij hoort lijsters en waterspreeuwen en de diepe *kroa kroa's* van kraaien, maar de mannen en vrouwen zelf zijn spaarzaam met woorden. Verderop staat een slachtoffertent klaar.

En dan ziet Guillaume het skelet.

Het is een beeld dat hij nooit meer uit zijn hoofd zal krijgen, ook al duurt de aanblik ervan nauwelijks een paar seconden. Wat er overblijft van het lichaam dat uit het water wordt getild, is ingesnoerd met kippengaas en tussen de beenderen kruipen er... nee, godverdomme, denkt Guillaume, Jezus, dat zijn toch geen... en de tranen springen spontaan in zijn ogen van pure ontzetting. En hij geeft over, zomaar waar hij staat. Het overkomt hem, hij kan er niets aan doen. Hij heeft nog net de reflex om zijn lichaam een kwartslag te draaien en zich te bukken, zodat het meeste op de grond en tussen de struiken valt.

Als hij zich opricht, ziet Guillaume de blikken van zijn collega's. Ze kijken niet naar zijn besmeurde uniform, maar naar zijn natte gezicht. Ze kijken naar zijn tranen, beseft hij, en het is dat besef, veel meer dan de gruwel van wat hij gezien heeft, dat maakt dat hij daar ter plekke besluit dat zijn kortstondige carrière bij de politie ophoudt, dat hij hen nooit nog onder ogen wil komen.

Vrijdag 21 augustus 2026

Op een warme, heldere vrijdagochtend in de voorlaatste week van augustus verzorgt gemeentewerkster Nicki Mertens het kerkhof van Duras, een dorp op de grens van Limburg en Brabant.

Nicki is nooit een bolleboos geweest. Als kind al was ze veel te ongeduldig, te snel afgeleid. Haar zoontje van zes kreeg onlangs de diagnose ADHD en sindsdien begrijpt Nicki zichzelf ook beter. Ze heeft er vrede mee. Ze is gelukkig getrouwd en heeft vast werk. Het is geen grote carrière, maar er zit veel afwisseling in haar job en dat, weet ze nu, is haar redding.

Om de twee weken komt ze hier 's ochtends langs om de paden te onderhouden en het weinige afval weg te halen dat bezoekers hebben achtergelaten.

Het is een kleine begraafplaats, geprangd tussen glazen tuinbouwkassen en eindeloze rijen wijnranken die strak in het gelid staan. Het middenpad is breed en bedekt met een dikke laag grijsblauwe kiezels. Dezelfde steentjes liggen ook links en rechts tussen de grafstenen. Achteraan, net achter vier grote Californische esdoorns, staat de urnenmuur.

Nicki Mertens houdt van het verzorgen van begraafplaatsen als deze, maar dat is lang niet altijd zo geweest. Ze vond het de stomste opdracht in haar takenpakket als gemeentewerkster, tot ze toevallig een boek over zenboeddhisme in handen kreeg. Schoonmaken, zoals borstelen of het geduldig harken van het grind rond de grafstenen, blijkt ook een fundamentele vorm van meditatie te zijn, las Nicki. Een manier om niet alleen de omgeving, maar ook de geest te reinigen. Bladeren of vuil

vegen is geen irritante klus of tijdverlies, maar staat symbool voor het loslaten van zorgen en mentale onrust.

Gek genoeg werkte het vanaf de eerste dag voor haar. Nicki's vriendinnen vinden haar meestal een ongeleid projectiel: altijd net iets te enthousiast, te luid, te veel. Maar als ze, zoals nu, met een hark in haar handen en Lola Young op hoog volume in haar oortjes de wanordelijke, grijsblauwe kiezelstenen op orde brengt, valt er een merkwaardige rust over haar.

Ze is zich nauwelijks bewust van de graven of van de kwetterende mussen in de haagbeuken terwijl ze geconcentreerd haar werk doet, zich op de textuur van de kiezels focust, ze met haar hark egaal maakt. Af en toe wiegen haar heupen op de muziek.

Nicki's blik gaat automatisch naar een plek op het kerkhof die veel voor haar betekent.

Een leeftijdsgenoot.

Tot haar verbazing merkt ze dat er iets op de grafsteen ligt, iets fel geels met rode strepen. Het is geen bloemstuk, denkt ze, maar wat is het dan wel? Er ligt toch geen afval op dat graf?

Nicki loopt ernaartoe. Op het graf ligt een strohoed, een oud exemplaar met gerafelde randen. Ze stapt verbaasd dichterbij. Er zit een gekleurde band rond de hoed, ziet ze, met rode horizontale strepen op een gele achtergrond en met aan de zijkant, geklemd tussen band en hoed, een raar, gebogen mesje.

Nicki kijkt naar de hoed en het mes en voelt een rilling. Ze heeft het plots koud, kijkt om zich heen en belt de politie.

Meteen na dat telefoontje neemt Nicki een foto van het graf en whatsapp't die naar haar vriendin Laura.

Ik heb de politie gebeld, schrijft ze bij de foto, overdreven reactie of vind jij dit ook fucking creepy?

*

Als freelancejournalist Laura Havel die avond de kantoren van *Libelle* binnenstapt, scheurt ze van de honger.

Het beeld van de hoed op het graf kwam binnen als een mokerslag. Er is in vijf jaar tijd geen week voorbijgegaan dat ze er niet aan heeft gedacht. Het onderzoek is stilgevallen. Soms lijkt het alsof iedereen bij de politie haar vergeten is.

Laura heeft in allerijl een geplande reportage voor een magazine afgewerkt en is daarna meteen begonnen aan een uitgebreid artikel over de vreemde strohoed op het graf. Ze heeft de deadline op het nippertje gehaald, haar bijdrage verschijnt morgen in de weekendkrant.

Maar met al dat werk heeft ze op een potje yoghurt vanochtend na nog niets gegeten. Ze verbijt haar lichte misselijkheid en focust op de laatste horde van de dag: hoofdredacteur Elke Lodewijckx.

Voor Laura is het stuk in de krant van morgen namelijk nog maar een begin. Ze hoopt het voorval te kunnen uitwerken tot een uitgebreide reportage voor het tijdschrift waarvoor ze al jaren schrijft. Daarvoor moet ze Lodewijckx kunnen overtuigen en dat is niet zo simpel: haar hoofdredacteur is een geboren scepticus en heeft een hekel aan 'sensatie', een vlag die bij haar veel ladingen dekt. Ze is dan ook verre van enthousiast.

'En toch wil ik ernaartoe,' pleit Laura. 'Ik vraag zelden iets en dit moet je me gunnen. Ik wil op reportage naar Duras.'

'Maar waarom toch, verdorie? Toch niet voor een gerafelde strohoed?'

'Inderdaad, Elke. Voor een strohoed op het graf van Elise.'

Het is vrijdagavond zeven uur en de kantoren van *Libelle* zijn verlaten. De hoofdredacteur staart van de lege vloer, zoals de redactieruimte wordt genoemd, naar de lichtjes geagiteerde vrouw in haar kantoor en zucht. Laura is een van haar allerbste freelancers, maar nu werkt ze op haar zenuwen. Lodewijckx heeft weinig vaste rituelen, maar op het einde van een lange

werkdag ongestoord een ijskoud glaasje witte vermout met een takje rozemarijn drinken in haar kleine kantoor dat op de redactie uitkijkt, is er toch eentje waar ze graag aan vasthoudt. De fles Noilly Prat staat in het koelkastje in de hoek en het potje rozemarijn staat op de vensterbank. Het is een stil, contemplatief moment dat ze niet graag laat verknallen en al zeker niet door een van haar journalisten.

Aan de andere kant moet ze toegeven dat Laura Havel gelijk heeft. Ze vraagt zelden om een gunst. Ze is een hardwerkende vrouw van midden dertig, een doorzetter die alle opdrachten die de hoofdredacteur haar aanreikt, zonder morren aanpakt. In tegenstelling tot veel van de collega's heeft Lodewijckx haar nog nooit op roddels of indiscreties kunnen betrappen.

‘...en dus wordt het mysterie alleen maar groter, vrees ik.’

Lodewijckx heeft even niet opgelet en weet dus niet waarom het mysterie alleen maar groter wordt. Ze overweegt haar te vragen om het te herhalen, maar besluit uiteindelijk van niet.

‘Daarmee weet ik nog steeds niet waarom je absoluut wil dat ik je ernaartoe stuur. We houden hier van persoonlijke verhalen, zoals je weet, en het mag best diepgang hebben, liefst zelfs, maar dit klinkt als een sensationeel truecrime-verhaal. Daar zijn podcasts voor. Je werkt al zes jaar voor ons, je zou ondertussen toch moeten weten dat we hier niet aan sensatie doen?’

Dat irriteert haar, merkt de hoofdredacteur.

‘Ik heb me in die zes jaar in geen enkele reportage door sensatie laten leiden, Elke, en dat ben ik nu ook niet van plan. Dat zou je ondertussen moeten weten.’

Een-een, denkt Lodewijckx. Twee-een, misschien.

‘Maar...’

Laura Havels geduld is op en bovendien kan ze haar suikerdip niet langer negeren.

‘De moord op Elise Verstraeten is de bekendste cold case van het land. Een jonge vrouw die gruwelijk aan haar einde is gekomen. De manier waarop de moordenaar zich van haar heeft ontdaan, tart alle verbeelding en is in dit land nog nooit gezien. Na vijf jaar heeft de politie nog geen enkel spoor van de dader en nu ligt er opeens een gerafelde hoed op haar graf.’

Lodewijckx heeft haar maar zelden zo gepassioneerd bezig gehoord.

‘Bovendien komt de strohoed volgens mijn bronnen uit de Franse gemeente Leucate, waarmee Duras al decennialang verbroederd is. Een wijndorp in Occitanië, niet ver van de Spaanse grens.’

‘En hoe weet die bron van jou dat?’ reageert de hoofdredacteur sceptisch. ‘Alleen maar door naar die strohoed te kijken?’

‘Doordat er een Catalaanse band rond zit, Elke. Rode horizontale strepen op een gele achtergrond. En omdat er een *serpette* tussen de band steekt. Da's een typisch mesje van daar dat door oude wijnbouwers wordt gebruikt.’

‘En hoe weet jij dat allemaal?’

Laura zucht. Ze was niet van plan de persoonlijke kaart te trekken, maar ze voelt dat het kan helpen om Elke overstag te laten gaan.

‘Dat weet zowat iedereen die in Duras is opgegroeid. De beide gemeenten zijn heel close, al sinds de jaren tachtig. Ze hebben een gezamenlijk wijncomité dat feesten organiseert. Veel mensen die ik van vroeger ken, gaan elk jaar op vakantie naar de streek of hebben er een tweede verblijf. Mijn ouders namen me er van jongs af aan minstens tien keer mee naartoe. En voor je cynisch wil gaan doen over een wijncomité in het Limburgse Haspengouw: ze maken er verdomd lekkere witte wijn. In mijn jeugd waren er alleen fruitboeren, appels, peren en kersen, maar ondertussen zijn veel boomgaarden gerooid en vervangen door wijnstokken.’

‘Misschien schrijf je beter een stuk over Haspengouwse wijnen. Is er daar in Duras geen enthousiaste vrouw die passioneel bezig is met wijn? Dát zou nog wel eens interessant kunnen zijn.’

Laura kent haar al lang en negeert de provocatie. Ze weet beter dan wie ook hoe je haar respect wint.

‘Maar ondanks dat alles is het nog steeds een dorp, Elke. Een dorp waar de mensen sinds vanochtend heel ongerust zijn. En bang. Niemand begrijpt er ook maar iets van. De moord op Elise heeft diepe wonden geslagen die nooit geheeld zijn. De vondst van die hoed zet de zenuwen op scherp. Het doet iets met de mensen, zeker met de nabestaanden. Daar wil ik over schrijven.’

De hoofdredacteur observeert haar een tijdje.

‘Je kent er natuurlijk nog mensen,’ zwicht ze. ‘Dat helpt waarschijnlijk wel.’

‘Ja, dat is zo. Ik ken er nog veel mensen.’

Lodewijckx aarzelt, vraagt dan: ‘En die Elise? Kende je die ook?’

Haar antwoord laat even op zich wachten.

‘Ja,’ zegt ze stilletjes. ‘Elise kende ik heel goed.’

Lodewijckx kijkt haar aan. Laura is een professional, bedenkt ze, ze zou die persoonlijke link nooit hebben gebruikt als ze haar niet had gepusht. Maar hoe discreet ze ook is, Lodewijckx weet ondertussen uit goede bron dat haar vader nog steeds in het dorp woont en Laura een heel moeilijke relatie heeft met hem.

Ze nipt voorzichtig van haar glaasje vermout en sluit enkele tellen genietend de ogen.

‘Oké,’ zegt ze. ‘Ik geef je een week. Als het langer moet, wil ik verdomd goeie argumenten.’

‘Dank je.’

‘Je logeert uiteraard waar je wil, maar als je een te duur hotel declareert, betaal ik de kosten niet terug.’

‘Da’s goed.’

‘Weg met jou,’ zegt Lodewijckx. ‘Op naar Duras.’

*

‘En wat je bij een hevig onweer nooit, maar dan ook nooit mag doen,’ mompelt Alex Berger in zichzelf, ‘is gaan schuilen onder een overhangende rots.’

Om halfacht ’s ochtends is het nog niet zo druk op het strand in Oostende. Een jogger in een stijlvol fluopakje op de strook hard zand aan de wassende zee, met haar paardenstaart die ritmisch heen en weer zwiept en met haar blik op de vuurtoren in de verte. Een koppel dat voorzichtig en hand in hand over het laatste stukje golfbreker stapt dat nog niet onder water staat. Een man aan de voet van de dijk die een frisbee gooit naar zijn jonge Duitse herder. Telkens haalt de hond het ding met één sprong uit de lucht, schijnbaar moeiteloos, alsof hij zelf kan vliegen.

Mochten ze de tijd nemen om Alex te observeren, dan zouden ze een rijzige, slanke veertiger met stug, zwart haar zien die mompelend in zichzelf langs de waterlijn loopt en geen oog heeft voor de andere mensen op het strand. Een rustige man met kraaienvoetjes rond zijn zachte, helderblauwe ogen, niet afstandelijk maar ook niet meteen iemand met wie je spontaan een praatje zou maken.

Als hij thuis is, in Oostende, volgt Alex ’s ochtends de laatste tijd steeds hetzelfde ritueel: een lange wandeling langs het strand terwijl hij hele flarden uit een van zijn cursussen uit het hoofd opzegt. Gisteren was de basisuitrusting het onderwerp, vandaag gaat het over het correct inschatten van het weer.

In een ver verleden was Alex Berger een succesvolle commissaris bij de Moord, maar daar kwam tien jaar geleden een abrupt einde aan. Vanaf dan verdiende hij met vallen

en opstaan zijn brood als privéspeurder en consultant voor politiekorpsen. De laatste twee jaar echter liet Alex die inkomensbron bewust opdrogen om zijn droom te volgen: hij wil zijn IML-certificaat halen, International Mountain Leader, waarmee hij op professionele basis mensen kan gidsen op bergwandelingen. Hij ziet zichzelf ook wonen in de bergen, liefst in het simpele huisje van een vriend hoog in de Italiaanse Abruzzes, en voor zijn beroep meerdaagse tochten met hikers maken in het Europese gebergte. Om dat als bergwandelgids te kunnen, heeft hij de voorbije twee jaar een aantal opleidingen moeten volgen, voornamelijk in Frankrijk, maar daardoor is er natuurlijk weinig geld binnengekomen. Hij moet nog één theoretische test afleggen en een praktijkweek in de winter volgen en hij is klaar.

Alex staat stil en staart afwezig naar een golfje dat net niet tot aan zijn schoenen geraakt. Hij weet uit ervaring dat je bij onweer in de bergen nooit onder een overhangende rots mag schuilen omdat de bliksem je kan treffen, maar hij heeft de exacte terminologie uit zijn cursus nodig en daar komt hij maar niet op.

Zijn telefoon heeft al enkele keren gerinkeld voordat hij het registreert.

‘Goedemorgen,’ zegt een kordate vrouwenstem, ‘met commissaris Ruth Eerdekens, teamchef bij de federale recherche in Hasselt. Stoor ik?’

‘Eh... nee, niet echt. Goeiemorgen.’

‘Ik heb je nummer van Sara Cavani bij Interpol gekregen, ik weet niet of ze je dat al verteld heeft?’

Alex zwijgt en kijkt op omdat hij de Duitse herder hard hoort blaffen. De man heeft blijkbaar genoeg van het spelletje, maar de hond wil nog niet naar huis. De man hurkt naast hem neer en praat ertegen als een vader tegen zijn kind. Hij streelt de blaffende hond achter de oren, duwt diens kop zachtjes

tegen zijn buik en omhelst het dier tot het blaffen stopt. Het stille beeld heeft iets van een schilderij, vindt Alex.

‘Meneer Berger?’

‘Nee,’ antwoordt hij, ‘Sara heeft me nog niets verteld, maar ik zie haar vanmiddag. Waarover gaat het?’

‘Mag ik je dat persoonlijk uitleggen?’ vraagt ze. ‘Kan je misschien morgen naar hier komen?’

‘Naar Hasselt?’

‘Dat klopt.’

Alex valt opnieuw stil en de vrouw zegt: ‘Misschien praat je er best even over met Sara, en bel me dan terug, is dat oké?’

‘Da’s goed,’ zegt Alex.

Terwijl hij zijn telefoon in zijn broekzak stopt, denkt hij opeens: overspringende aardstromen. Zo heet dat bij een onweer.

*

‘Hier,’ zegt Sara Cavani terwijl ze Alex die middag een stuk van de weekendkrant in zijn handen duwt, ‘lees dit even.’

Het is een kloek artikel over een vreemde gebeurtenis: gisterochtend heeft een gemeentewerkster in het Limburgse Duras een Catalaanse strohoed gevonden op het graf van Elise Verstraeten. De journaliste, ene Laura Havel, speculeert over mogelijke verklaringen, gaande van een zieke grap tot een verdedekte toespeling in de richting van de moordenaar van Elise.

‘Al van gehoord?’ vraagt Sara.

‘Destijds wel, natuurlijk, en vanochtend opnieuw.’

Hij vertelt over zijn wandeling en het telefoontje van de federale politie.

‘Ik ken Ruth al lang,’ zegt ze. ‘De moord op Elise raakt overal een open zenuw, maar zeker in Limburg en bij de recherche in Hasselt. Zelfs al blijkt uiteindelijk dat een dronken puber die strohoed op haar graf heeft gelegd, ze zijn het aan

zichzelf verplicht het grondig te onderzoeken. Maar ze zijn onderbemand en iemand moet naar Frankrijk. Er is budget voor een consultant, vertelde Ruth me, een tijdelijke opdracht. Dus heb ik jouw naam genoemd.'

'De lunch is al een kwartier klaar, vrienden,' zegt Eric Machiels gemaakt boos, 'dus als jullie mijn open zenuw niet willen raken, dan reppen jullie je nu aan tafel.'

Ze eten meestal een keer per week samen, een afspraak die ieder van hen alleen zal afzeggen als het echt niet anders kan. Soms kookt Sara voor hen in haar appartement in Brussel, maar het vaakst komen ze samen in Oostende, in het huis van Eric.

Ze kennen elkaar al lang en hun vriendschap is heel solide. Eric is de uitbater van boekhandel Kafka op de gelijkvloerse verdieping van zijn art-decohuis, een grote, rommelige ruimte met versleten chesterfields tussen de boekenrekken en een beperkt, maar uitgelezen aanbod aan cakejes en taart. Hij is een zachtaardige, bebaarde vijftiger die graag leest, graag kookt en met oprecht plezier zijn boeken en gerechten deelt.

Sara Cavani, de jongste van het trio, was destijds de rechterhand van commissaris Alex Berger bij de Brusselse recherche. Ondertussen is ze niet alleen hoofdinspecteur in de hoofdstad, maar ook en vooral *liaison officer* bij de Belgische afdeling van Interpol.

Toen het drietal elkaar leerde kennen, zaten ze zo diep in de rouw dat ze geen woorden hadden om te vertellen hoe ze zich voelden en alleen maar troost vonden in de stilte. Alex' vrouw Camille kwam om bij een terreuraanslag in Parijs. Sara's tweelingzus stapte uit het leven. Erics veertienjarige zoon Kai stierf op de passagiersstoel toen zijn vader aan het stuur zat en hun auto door een vrachtwagen werd aangereden. Drie vrienden die verdronken in hun verdriet en schuldgevoel, drie gekneusde zielen die alleen bij elkaar beschutting vonden.

Met de jaren leerden ze het gemis een plaats te geven, de een al wat sneller dan de ander. Ondertussen vertrouwen ze elkaar zonder enig voorbehoud.

Tijdens de lunch bespreken ze het vreemde voorval op het kerkhof.

'Maar waarom legt er nu iemand een strohoed op een graf?' mompelt Eric terwijl hij twee dampende schotels op tafel zet. Ze eten zwaardvis met een zomerse *ciambotta*, een Italiaans stoofpotje van gegrilde groenten als aubergine, courgette en paprika.

'En wie legde die daar, dat is wat iedereen zich afvraagt,' antwoordt Sara geduldig. 'Je bent waarschijnlijk de enige die nauwelijks weet waarover het gaat. Misschien moet je straks toch eens het artikel lezen.'

Eric haalt zijn wenkbrauwen op en schept dan geconcentreerd de borden vol. Sinds een paar jaar staat hij opnieuw voluit in het leven, vooral gedreven door het enthousiasme van zijn stiefdochter Manon, maar dat is lang anders geweest. Hij heeft zich nooit bekommerd om krantenkoppen of, nog erger, het tv-journaal. Beide bestempelt Eric als 'een vorm van hysterie die luid roepend je woonkamer besmet met de waan van de dag. De helft van het nieuws is al achterhaald als het gebracht wordt. Lees dan toch een boek, verdorie.' Dat hij zich al die jaren vol rouw kon afsluiten van de wereld door zich te wentelen in de literatuur, was natuurlijk een bijkomend voordeel.

Sara vertelt hem over de mogelijke verwijzing naar het zusterdorp in Zuid-Frankrijk.

'Ah, Leucate,' reageert Eric enthousiast, 'dan zit je bijna aan de Côte Vermeille! Kijk, dat weet ik dan weer en jullie niet. Een mooi stukje kust tegen de Spaanse grens met veel licht en kleur. Er hebben bekende schilders gewerkt, vooral in Collioure. Signac, Picasso. En Dufy en Matisse, natuurlijk, het